

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 230/06-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť D. Z., bytom B., zastúpenej advokátom JUDr. J. P., so sídlom K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 21/99 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. Z. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. mája 2006 doručená sťažnosť D. Z., bytom B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. P., so sídlom K., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote upraveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 21/99, ktorého predmetom je návrh sťažovateľky na určenie platnosti skončenia pracovného pomeru (okamžitého zrušenia

pracovného pomeru) u žalovaného a nárok na odstupné, náhradu mzdy a úroky z omeškania.

Sťažovateľka namieta porušenie označených práv v konaní okresného súdu, ktoré napriek viacerým sťažnostiam (z 31. augusta 2004, 21. januára 2005 a 29. mája 2005) nie je právoplatne skončené ani po takmer ôsmich rokoch od podania žaloby. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 17. augusta 1998 žalobu Okresnému súdu Senica (sťažovateľka uviedla Okresný súd Senec), ktorý ju z dôvodu miestnej príslušnosti postúpil okresnému súdu, o čom sťažovateľku vyrozumel listom zo 4. novembra 1998. Sťažovateľka poukazuje na postúpenie spisu až 12. februára 1999. Následne okresný súd vyzval sťažovateľku 25. mája 1999 na zaplatenie súdneho poplatku a 6. júla 1999 vyzval odporcu na vyjadrenie k podanému návrhu, ku ktorému sa vyjadrila sťažovateľka podaním zo 16. augusta 1999. Sťažovateľka namieta nečinnosť okresného súdu v období od 16. augusta 1999 do 19. februára 2001, keď ju okresný súd vyzval na predloženie listinných dôkazov.

Pojednávania, ktoré sa konali 4. apríla 2001 a 11. mája 2001, okresný súd odročil na neurčito z dôvodu neprítomnosti žalovaného. Sťažovateľka 13. júna 2001 rozšírila svoj návrh o úroky z omeškania a z dôvodu rozhodnutia o tomto návrhu okresný súd odročil pojednávanie nariadené na 12. september 2001 na neurčito. Uznesením zo 16. októbra 2001 okresný súd pripustil zmenu žalobného návrhu. Sťažovateľka namieta nariadenie ďalšieho pojednávania až 20. mája 2002, teda až po siedmich mesiacoch, a to na 27. september 2002, ktoré bolo opäť odročené pre neprítomnosť žalovaného. Ďalšie pojednávanie sa konalo 4. decembra 2002 a bolo odročené na neurčito.

Listom z 5. februára 2003 okresný súd vyzval sťažovateľku na vyjadrenie k vzájomnému návrhu žalovaného, sťažovateľka zaslala vyjadrenie 11. apríla 2003. Okresný súd 19. marca 2004 listom vyzval sťažovateľku na doplnenie vyjadrenia, na čo sťažovateľka reagovala 29. apríla 2004. Sťažovateľka namieta, že odvtedy okresný súd v jej veci nevykonal žiadny úkon.

Na základe týchto skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal nález, ktorým vysloví porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 28 C 21/99, prikáže okresnému súdu v označenej veci konať bez zbytočných prietáhov a prizná sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd si v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vyžiadal od okresného súdu spis sp. zn. 28 C 21/99, z ktorého zistil do dátumu posledného úkonu uvádzaného sťažovateľkou v zásade rovnaké skutočnosti, ako uvádza sťažovateľka s tým, že žaloba bola podaná Okresnému súdu Senica. Okresný súd však robil úkony v označenom konaní aj v nasledujúcom období, čo už sťažovateľka neuvádza, a to napriek tomu, že o nich musela mať vedomosť.

Dňa 21. novembra 2005 okresný súd určil pojednávanie na 6. február 2006, ktoré bolo pre neprítomnosť sťažovateľky a jej splnomocnenca, ktorému okresný súd zaslal predvolanie na nesprávnu adresu, odročené na 6. marec 2006. Na pojednávaní 6. marca 2006 splnomocnený zástupca sťažovateľky uviedol, že sťažovateľka má záujem na mimosúdnom urovnaní sporu, s predloženým návrhom však nesúhlasil právny zástupca odporcu. O odročenie ďalšieho pojednávania nariadeného na 20. marec 2006 požiadal právny zástupca odporcu, ako aj splnomocnený zástupca sťažovateľky z dôvodu rokovania o mimosúdnom urovnaní veci, a preto okresný súd pojednávanie odročil na 13. apríl 2006. Zástupcovia obidvoch účastníkov opäť požiadali okresný súd o ospravedlnenie neúčasti, ako aj o odročenie pojednávania, pretože pokračujú rokovania o mimosúdnom urovnaní sporu. Okresný súd odročil pojednávanie na 25. máj 2006. Zástupcu sťažovateľky vyzval okresný súd na zabezpečenie účasti sťažovateľky na tomto pojednávaní, výzva mu bola doručená 2. mája 2006. Výzvou doručenou 27. apríla 2006 okresný súd vyzval právneho zástupcu žalovaného, aby zabezpečil účasť žalovaného na pojednávaní a oznámil výsledok

mimosúdnej dohody. Dňa 22. mája 2006 doručil splnomocnený zástupca sťažovateľky okresnému súdu „*Spät'vzatie návrhu na vydanie rozsudku*“, ktorým sťažovateľka vzala späť návrh a jeho zmenu v celom rozsahu, súhlasila so spät'vzatím vzájomného návrhu a uviedla, že nežiada náhradu trov konania. V rovnaký deň doručil „*Spät'vzatie vzájomného návrhu žalovaného*“ právny zástupca žalovaného, taktiež vyjadril súhlas so spät'vzatím žaloby v celom rozsahu a uviedol, že nežiada náhradu trov konania. Súčasne zaslal okresnému súdu „*Dohodu o urovnaní*“, na základe ktorej vykonali účastníci konania uvedené dispozície so svojimi návrhmi. Okresný súd následne na pojednávaní 25. mája 2006, na ktoré sa nedostavili účastníci konania ani ich zástupcovia, vyhlásil uznesenie o zastavení konania.

II.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...“ a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote ...“.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (v tomto prípade všeobecného súdu). Samotným prerokovaním veci na všeobecnom súde sa právna neistota neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom

predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu. Za takýto spôsob treba považovať aj také procesné rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré je zákonom upraveným následkom dispozície účastníka konania s návrhom na začatie konania, ktorým prejavuje svoju vôľu, aby sa v súdnom konaní o jeho nárokoch nekonalo a meritórne nerozhodovalo, pokiaľ sa táto dispozícia týka uplatneného nároku v celom rozsahu, resp. ako v danom prípade v celom rozsahu uplatní späťvzatie vzájomného návrhu aj odporca.

Zo spisu sp. zn. 28 C 21/99 ústavný súd zistil, že späťvzatie návrhu na začatie konania ako aj späťvzatie vzájomného návrhu predložili účastníci konania okresnému súdu 22. mája 2006 na základe dohody o mimosúdnom urovnaní, ktorú uzavreli v rovnaký deň. Okresný súd rozhodol o zastavení konania v celom rozsahu na pojednávaní 25. mája 2006. Sťažovateľka doručila sťažnosť ústavnému súdu 31. mája 2006.

Ústavný súd v konaniach, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, vychádza z názoru, že ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov poskytuje vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k porušeniu namietaného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo (napr. II. ÚS 32/00, I. ÚS 29/02, II. ÚS 55/02, IV. ÚS 61/03). Ak v čase, keď bola sťažnosť doručená ústavnému súdu, nedochádza k porušovaniu namietaného základného práva (aj keď rozhodnutie súdu ešte nie je právoplatné), ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už okresný súd rozhodol o zastavení konania na základe dispozitívnych procesných úkonov účastníkov konania, a okresný súd už v tejto veci nemôže vykonávať ďalšie úkony smerujúce k jej meritórnemu rozhodnutiu, ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2006